

עפ"א 820/05/21 - מפעל הנגרות חאטום נג'די בע"מ, נג'די חאטום נגד מדינת ישראל - המחלקה להנחיית, מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 820-05-21 חאטום ואח' נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת תמר נאות פרי

המערערים 1. מפעל הנגרות חאטום נג'די בע"מ

2. נג'די חאטום

ע"י ב"כ עוה"ד דיאן קשקוש ואח'

נגד

המשיבה

מדינת ישראל - המחלקה להנחיית

מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה

ע"י עוה"ד יצחק לוי

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת טל תדמור-זמיר, סגנית הנשיאה) בתיק ת"פ 28294-08-17.

רקע כללי -

1. המערער 2, מר נג'די חאטום (להלן: "**המערער**"), הוא מנהלה הפעיל של המערערת 1, מפעל הנגרות חאטום נג'די בע"מ (להלן: "**המערערת**"), ושניהם יחד: "**המערערים**"), והבעלים של חלק מהמקרקעין הידועים כגוש 11504 חלקה 5 בשוב דלית אל כרמל, ומצויים במרחב תכנון מחוזי (גלילי), בתחום שיפוטה של המועצה המקומית דלית אל כרמל (להלן: "**המקרקעין**").

2. בשנת 2012 הוגש נגד המערערים כתב אישום בתיק קודם (ת"פ 791-11-12, להלן: "**התיק הקודם**") שם הם הורשעו על פי הודאתם בעבירות של בניה ושימוש ללא היתר ובסטייה מתכנית בקרקע חקלאית, עבירות מכוח חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**החוק**"). ההרשעה בתיק הקודם (מדצמבר 2014) התייחסה למספר מבנים המשמשים יחד כעסק מסחרי של נגריה ומחסן לממכר עצים (להלן: "**הנגריה**"), כמפורט להלן: מבנה מקונסטרוקציית ברזל עם קירות וגג מאסכורית בשטח של 596 מ"ר, מבנה מקונסטרוקציית ברזל וגג פח בשטח 238 מ"ר, מבנה מקונסטרוקציית עץ וגג פח בשטח של כ-9 מ"ר, מבנה נוסף בשטח של כ-52 מ"ר, ומבנה מכולה בשטח של כ-14 מ"ר (להלן: "**מבנה המכולה**"), קיר תומך מבטון באורך של כ-230 מ', שער כניסה מברזל באורך של כ-10 מ', ובנוסף - עבודות הכשרה ויישור פני קרקע וסלילת משטח אספלט בשטח של כ-1,000 מ"ר (להלן ביחד: "**המבנים**"). במסגרת גזר הדין שניתן נגד שני המערערים בתיק הקודם (באוקטובר 2015), הורה בית משפט שם לשניהם להרוס את המבנים, להחזיר את מצב המקרקעין לקדמותו ולחדול מן השימוש האסור במבנים ובמקרקעין (להלן: "**צו ההריסה**"), "**צו הפסקת השימוש**" וביחד "**הצווים בתיק הקודם**"), והכל עד ליום 10.10.2016.

3. המערערים הגישו ערעור לגבי גזר הדין בתיק הקודם (עפ"א 39888-11-15), וביום 25.2.2016 נדחה הערעור בהמלצת בית המשפט, לאחר שהוסכם על פריסת תשלומים לגבי הקנס שהושת על המערערים בתיק הקודם.

4. ביום 8.1.2017 הגישו המערערים בקשה להארכת המועד לביצוע הצווים בתיק הקודם, מכוח סעיף 207 לחוק, אך ביום 9.1.2017 נדחתה הבקשה על הסף.

5. באוגוסט 2017 הוגש נגד שני המערערים כתב האישום בתיק קמא, הכולל שלושה אישומים.

באישום הראשון - נטען כי החל מיום 11.10.2016 הנאשמים מפירים את הצווים בתיק הקודם, שכן למרות שהערעור על התיק הקודם נדחה וסולקה על הסף הבקשה לעכב את הצווים - הם לא הרסו את המבנים (למעט המכולה), ולכן לא קיימו את צו ההריסה ואת צו הפסקת השימוש.

באישום השני - נטען כי המערערים ממשיכים לעשות שימוש מסחרי במקרקעין ובמבנים לצורך פעילות של נגריה ומחסן עצים, ללא קבלת היתר כדין לשימוש ותוך ניצול מבנים שנבנו בלא היתר ובניגוד לייעוד המקרקעין על פי התכניות החלות במקום.

באישום השלישי - נטען כי במהלך הזמן, במועד לא ידוע במדויק, הציבו המערערים במקרקעין עוד מבנה מסוג קרוואן (להלן: "הקרוואן") בשטח של כ-45.6 מ"ר, וכי החל ממועד הצבת הקרוואן המערערים עושים בו שימוש כחלק מהשימושים שנעשים במקרקעין לצורך פעילות הנגריה, וזאת, ללא קבלת היתר כדין, כך שהשימוש הינו במבנה ללא היתר ובניגוד לייעוד המקרקעין על פי התכניות החלות במקום.

6. לגבי סעיפי החיקוק בכתב האישום קמא - בתחילת ניהול התיק קמא, ביום 13.5.2018, ועוד טרם בוצעה ההקראה, הוגש כתב אישום מתוקן, הכולל תיקון לגבי סעיפי החיקוק המיוחסים למערערים - נוכח תיקון חוק התכנון והבניה (תיקון מס' 16), התשע"ז-2017 (להלן: "תיקון 116", ו-"כתב האישום המתוקן").

7. בהתאם, בכתב האישום המתוקן, העבירות אשר יוחסו למערערים היו הבאות:

לגבי האישום הראשון - עבירת **אי קיום צו** - לפי סעיף 210 לחוק ביחס למערער יחד עם סעיף 253 לחוק (2) עבירות), לגבי התקופה שעד יום 24.10.2017 (כלומר עד תיקון 116), ולפי סעיף 246 לחוק החל מיום 25.10.2017 (לאחר תיקון 116);

לגבי האישום השני - עבירת **שימוש במקרקעין בלא היתר כדין** - לפי סעיף 204(א) + 208(2), (3), ו-(7) + 253 לחוק, עבירת **שימוש חורג מתכנית** - לפי סעיף 204(ב) + 208(2), (3), ו-(7) + 253 לחוק, לגבי התקופה שעד יום 24.10.2017, ולפי סעיף 243(ה) + (ו)23, (2), (3), (4) ו-(5) לגבי התקופה שלאחר יום 25.10.2017;

ולגבי האישום השלישי - עבירת **ביצוע עבודות במקרקעין בלא היתר כדין** - לפי סעיף 204(א) + 208(2), (3) ו-(7) + 253 לחוק, עבירת **שימוש במקרקעין בלא היתר כדין** - עבירה לפי סעיף 204(א) + 208(2), (3), ו-(7) + 253 לחוק, עבירת **שימוש חורג מתכנית** - לפי סעיף 204(ב) + 208(2), (3), ו-(7) + 253 לחוק - לגבי התקופה שעד יום 24.10.2017, ועבירה של **שימוש אסור במקרקעין מוגנים**, מכוח סעיף 243(ה) + (ו)23, (2), (3), (4) ו-(5) לגבי התקופה שלאחר יום 25.10.2017.

8. ביום 5.7.2018 בוצעה ההקראה בתיק קמא. המערערים העלו טענות להגנה מן הצדק וטענות לביטול כתב האישום, ובאופן כללי כפרו באישומים המיוחסים להם, הגם שהודו כי הם עושים שימוש במקרקעין ובמבנים. לגבי הקרוואן - המערערים טענו כי הם לא הציבו אותו ולא עושים בו שימוש למטרת הנגריה או מחסן העצים.

הכרעת הדין קמא -

9. לאחר שמיעת העדים בתיק, ביום 11.2.2020, הורשעו המערערים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. טענותיהם של המערערים כי קמה להם הגנה מן הצדק במספר היבטים, נדחו. נקבע כי המשיבה מילאה את חובתה וזימנה את המערער לחקירה, כי קיים קושי לקבל טענה של הימשכות הליכי תכנון כשמדובר בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, כי המערערים לא הוכיחו שניתנה להם הבטחה שלטונית, וכי הגם שאכיפת דיני התכנון והבניה ברכס הכרמל

אינה מלאה, אין בכך כדי לקבוע כי המשיבה נקטה כלפי המערערים אכיפה בררנית. לגבי טענת המערערים כי אין מקום להחלת תיקון 116 נקבע כי טענה זו נטענה באופן לא מפורט, וכל עוד המערערים לא ממלאים אחר הצווים השיפוטיים וממשיכים לעשות במבנים שימוש ללא היתר, הם ממשיכים לעבור עבירות - ויש להרשיעם.

גזר דין קמא -

10. ביום 18.3.2021 גזר בית משפט קמא את דינם של המערערים. על המערער הוטל מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות, וכן הופעל בחופף עונש מאסר מותנה בן 3 חודשים שהוטל על המערער במסגרת התיק הקודם. עוד הוטל על המערער מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של עבודה או שימוש אסורים במקרקעין או עבירה של אי קיום צו שיפוטי, קנס בסך 50,000 ₪ או 5 חודשי מאסר תמורתו, הפעלת התחייבות בסך 25,000 ₪ עליה חתם המערער במסגרת התיק הקודם, וכן ניתן צו הריסה למבנה היביל, הקרוואן, לביצוע על ידי המערער, כמו גם צו איסור שימוש בקרוואן.

11. על המערערת הוטל קנס בסך של 200,000 ₪ וכן הופעלה התחייבות בסך 25,000 ₪, עליה חתמה המערערת באמצעות המערער בתיק הקודם.

טענות המערערים -

12. לטענת המערערים, נפל פגם משפטי בהכרעת הדין עת דחה בית משפט קמא את הטענה בדבר אי זימון המערערים לחקירה. לטענתם, בהזמנתם לחקירה נפלו פגמים מהותיים שיש בהם כדי להביא לזיכויים שכן ההזמנה הראשונה (ת/2) (להלן: "**ההזמנה הראשונה**") נושאת תאריך 7.11.2016 בעוד שמפלט המשלוחים של הדואר שצורף להזמנה עולה כי ההזמנה הגיעה לסניף שקמונה בחיפה ביום 6.11.2016, יום לפני התאריך שנרשם על ההזמנה, דבר המעורר חשד כי לא מדובר בכלל בהזמנה שנשלחה למערער. כך גם ההזמנה השנייה (ת/3) (להלן: "**ההזמנה השנייה**") נושאת תאריך 29.11.2016 ומאישור על משלוח דואר רשום שצורף להזמנה, עולה כי ההזמנה נשלחה לכאורה ביום 28.11.2016, יום לפני שנרשמה. עוד נטען כי ההזמנה השנייה נשלחה עוד לפני שההזמנה הראשונה חזרה למשיבה, וכי בהזמנה השנייה צוין תאריך אליו מוזמן המערער לחקירה, אך התאריך נמחק כך שלא ניתן לדעת לאיזה מועד מוזמן המערער. בנוסף נטען כי תוכן ההזמנה אינו מפורט מספיק ומעדות המפקח רז אשכנזי (להלן: "**אשכנזי**") עולה כי בעת שזומנו המערערים לחקירה, לא היה בידו כל חומר החקירה כך שמתחזקת המסקנה לפיה המערערים לא קיבלו את ההזמנה לחקירה. עוד נטען כי המשיבה טענה כי המכובד רפיק חלבי (להלן: "**חלבי**") התקשר לאשכנזי ושוחח עמו לגבי הזימון של המערער לחקירה, אולם המשיבה לא זימנה את חלבי לעדות ויש לזקוף זאת לחובתה. כמו כן נטען כי נפגעה זכותם של המערערים להליך הוגן גם מהסיבה שבית המשפט קמא סרב לבקשתם לזמן שורה של עדי הגנה.

13. עוד טוענים המערערים כי שגה בית משפט קמא עת דחה את כל הטענות המקדמיות שהועלו בפניו כגון גרירת רגליים בהליכי תכנון שכן, עיון בראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא מלמד כי הייתה התרשלות חד משמעית מצד מוסדות התכנון. לטענתם, בעניין זה העיד העד מטעם המשיבה, מר אריאל חלפן (להלן: "**חלפן**"), אשר אישר כי התכנית היחידה שאושרה במרחב התכנון נשוא כתב האישום אושרה בשנת 1969. עוד נטען כי הליך התכנון באזור אינו מתקדם מזה שנים וזאת חרף הגידול הטבעי בדליית אל כרמל ומדובר בהתרשלות מצד המשיבה אשר מקימה הגנה מן הצדק.

14. בנוסף טענו כי שגה בית משפט קמא, עת לא קיבל את טענתם בהקשר להבטחה השלטונית שניתנה להם על ידי המדינה לפיה, המדינה תמנע מאכיפת הוראות חוק התכנון והבניה במקרקעין נשוא כתב האישום. נטען כי קיימת החלטת ממשלה להקפיא את הליכי האכיפה באזור נשוא כתב האישום, וכן ישנו סיכום מיום 4.3.2018 של ישיבה עם

נציגי המשיבה, בה השתתף המשנה ליועמ"ש, שם התקבלה החלטה לגבי אי-אכיפה בהתייחס למבנים הנמצאים בתחום "הקו הכחול". נטען כי המקרקעין נמצאים בתחום "הקו הכחול" ולכן, היות והוחלט להקפיא את הליכי האכיפה באזור שכזה, ההחלטה לנקוט בהליכים נגד המערערים מהווה החלטה בלתי חוקית שדינה להתבטל.

15. עוד טענו המערערים כי שגה בית משפט קמא עת לא קיבל את טענתם לאכיפה בררנית שהוכחה הן מהמסמכים שהמשיבה עצמה הגישה לבית משפט קמא, הן מהראיות שהונחו בפניו, והן מביקור בשטח שנערך. נטען כי הוכח בפני בית משפט קמא כי הוגשו בסך הכל שלושה כתבי אישום בגין הפרת צווים, אף שהוכח כי מאות בתים בנויים בלא היתרי בניה. נסיבות אלו מלמדות, לטענת המערערים, על חוסר שוויון מוחלט בו נקטה המשיבה עת נמנעה מלהגיש או להוציא צווי הריסה נגד בעלים של קרקעות עליהם נבנו בתים ומבנים ללא היתר.

16. לטענת המערערים, בית משפט קמא אף שגה עת הרשיע אותם בעבירה של הצבת הקרוואן, שכן, המשיבה לא הצליחה להביא ראיות ולא הוכיחה את יסודות העבירה באשר להצבת הקרוואן. נטען כי אשכנזי העיד כי לא ביקר בשטח, כי "לא ידוע לו מה נהרס ומה לא" כך שאין ביכולתו לדעת אם הקרוואן הוצב על ידי המערערים - והעובדות לגבי אישום זה לא הוכחו.

17. כמו כן, נטען כי שגה בית משפט קמא עת החיל את תיקון 116 על המקרה הנוכחי.

18. באשר לגזר הדין נטען כי עונש המאסר שהוטל על המערער חמור יתר על המידה בהתחשב בקיומה של הגנה מן הצדק. עוד נטען כי היה על בית משפט קמא להורות על הארכת עונש המאסר המותנה ולא להפעילו וזאת בהתחשב בגילו של המערער ומצבו הבריאותי. עוד נטען כי שגה בית משפט קמא עת החליט להפעיל את ההתחייבות הכספית שהוטלה בתיק הקודם מאחר ושאלת הפסקת השימוש במקרקעין לא הוכרעה בבית משפט קמא, ומכאן ברי שבית משפט קמא לא יכול היה להפעיל את ההתחייבות, מקום בו לא הוכרעה שאלה זו. בנוסף נטען כי שגה בית משפט קמא בהטילו קנס בסך של ₪ 300,000 על המערערים בה בעת שהוא הטיל על נאשמים אחרים קנסות הנמוכים כמה מונים מהקנס שהושת עליהם. כמו כן שגה בית משפט קמא בהטילו עונשים נוספים בדמות צו הריסה וחתימה על התחייבות. עוד נטען כי שגה בית משפט קמא עת לא התחשב במצב התכנוני החדש לרבות ההתקדמות התכנונית הניכרת שחלה באזור, כפי שהוכח בבית משפט קמא.

19. נוכח האמור מבוקש בערעור לבטל את ההרשעה ולזכות את המערערים, ולחילופין - מבוקש להקל בעונשם של המערערים.

עמדת המשיבה -

20. בנוגע להזמנת המערער לחקירה - נטען כי גם אם קיימת טעות בתאריך המצוין על גבי ההזמנות, הרי שאותן הזמנות מהוות ראייה מספקת להוכחת זימונו של המערער לחקירה. לגבי הטענה כי ההזמנה השנייה נשלחה לפני שההזמנה הראשונה חזרה - נטען כי בעניין זה הסביר אשכנזי כי הוא נוהג לשלוח זימון לחקירה לחשוד כשבועיים לפני החקירה, ואם החשוד לא מגיע הוא מזמין אותו פעם נוספת, ולא ממתיך שההזמנה הראשונה תחזור. לגבי נוסח ההזמנה - נטען כי החוק לא מחייב נוסח מסוים של הזמנה לחקירה ואין חובה לשלוח הודעה בדואר רשום. עוד נטען כי העובדה שחלבי לא הוזמן לעדות אין בה כדי ללמד שהמערער לא קיבל את ההזמנה.

21. באשר ל"גרירת הרגליים" - נטען כי טענה זו לא יכולה להתקבל מאחר וכתב האישום עוסק באי קיום צו הריסה שהוטל על המערערים במסגרת התיק הקודם, בגין ביצוע עבירות של בניה ושימוש ללא היתר, בו העלו כבר המערערים טענה זו והיא נדחתה. עוד נטען כי המקרקעין נשוא כתב האישום צורפו לתחום השיפוט של דלית אל כרמל רק בשנת 2016, והמשמעות היא שלא ניתן היה ליזום תכניות ולאפשר אותן לפני כן. בנוסף נטען כי לא ניתן היה לקדם תכניות במקרקעין בהם נמצאים המבנים מושא כתב האישום משום שהתכניות היו צריכות לקבל אישורים של המועצה

הארצית והוועדות הארציות וכן אישור של שמורת הטבע והגנים מאחר והם ממוקמים בקו הבניין של דרך אזורית לפי תמ"א 3, וממוקמים בתחום גן לאומי שמורת טבע כרמל.

22. באשר להבטחה השלטונית הנטענת - נטען כי מעולם לא הוחלט להקפיא את כל הליכי האכיפה כפי שטוענים המערערים, וכי ההחלטה הייתה שהיחידה הארצית לא תנקוט בהליכי אכיפה חדשים בתחומי "קו כחול מוסכם", אלא שבענייננו, המקרקעין אינם נכללים בתוך "קו כחול מוסכם" ולכן היחידה הארצית באזור בו ממוקמים המקרקעין ביצעה אכיפה באופן שוטף.

23. באשר לאכיפה בררנית - בעניין זה הפנתה המשיבה לעדותו של אשכנזי אשר הסביר כי בהתאם להנחיית המשטרה לא ניתן היה לבצע פעילות אכיפה ברכס הכרמל ללא ליווי משטרת נוכח איומים של תושבי המקום וכי לולא אותם איומים היחידה הארצית הייתה פועלת באופן יותר אינטנסיבי ומגישה כתבי אישום. עוד נטען כי מהנתונים שהציגה המשיבה לאחר הביקור בשטח - עולה כי ננקטו מספר רב של הליכים, במספר משמעותי מעל למספר שנטען מטעם המערערים.

24. לגבי הקראון - נטען כי בניגוד לטענת המערערים, אשכנזי ערך צילום מהאוויר, ולאחר מכן ביקר במקום וצילם תמונות של כל המבנים הקיימים וידע לומר אילו מבנים נהרסו ואילו נבנו לאחרונה, ולכן הקמת הקראון הוכחה כנדרש.

25. תיקון 116 - נטען כי התיקון לא יצר עבירות חדשות אלא ניסח אותן מחדש וקיבע הלכות פסוקות כחלק מהוראות החוק. לכן, העבירות בגין אי קיום צו ועבירת השימוש שצוינו בכתב האישום המקורי היו בתוקף עד ליום 25.10.2017, קרי, עד ליום בו התיקון נכנס לתוקף, ומיום זה ואילך ביקשה המשיבה לקבוע כי עבירות אלו ימשכו לאורך כל ניהול ההליך, לכן, צריך היה לתקן את כתב האישום ולהוסיף את העבירות האמורות לפי התיקון.

26. לגבי גזר הדין - נטען כי משהרשיע בית משפט קמא את המערער גם בעבירה של אי קיום הצווים בתיק הקודם וגם בעבירת הבניה האסורה של הקראון, היה עליו להפעיל את המאסר המותנה. נטען כי לא מדובר בעבירה ראשונה אלא מדובר במספר עבירות וכי הארכת התנאי מתבצעת רק במקרים חריגים שלא מתקיימים במקרה שבפנינו. עוד נטען כי אין מקום להתערב ביתר רכיבי הענישה, אשר אינם חורגים מהראוי והמקובל.

דין והכרעה -

27. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, מצאתי כי דין הערעור להידחות.

זימון המערער לחקירה בטרם הגשת כתב האישום -

28. החוק אינו קובע נוסח מסוים לפיו יש לזמן נאשם לחקירה בטרם הגשת כתב אישום נגדו, ואף לא קובע את האופן בו יש לשלוח לנאשם את הזימון לחקירה. בענייננו, על אף העדר החובה כאמור, וכפי שקבע בית משפט קמא, הוכיחה המשיבה כי שלחה למערער שתי הזמנות לחקירה, אשר סומנו ת/2 ו-ת/3, מטעם אשכנזי, אשר העיד כי זימן את המערער לחקירה פעמיים, כפי שהוא נוהג כלפי כל חשוד שלא מגיע למועד הראשון, וכי ככלל, הזימון נשלח כשבועיים לפני המועד שנקבע לחקירה, לפי נוסח שאושר על ידי הפרקליטות והיחידה הארצית. אשכנזי לא ידע להסביר באשר להזמנה הראשונה כיצד יתכן שלפי הרישום היא הגיעה לסניף הדואר יום לפני שהודפסה (6.11.2016) אל מול (7.11.2016), וכן לא ידע להסביר את פשר המחיקה שהופיעה על גבי ההודעה. כמו כן, לא ניתן מענה לשאלה כיצד יתכן שההזמנה השנייה נושאת תאריך 29.11.2016 ונשלחה לכאורה בדואר ביום 28.11.2016. עם זאת, אף אני סבורה, כפי שקבע בית משפט קמא, כי לאי דיוקים אלו אין משמעות כפי שטוענים המערערים, סביר הוא כי המדובר בטעות רישומית זו או אחרת, אך בוודאי שאין ללמוד כי ההזמנות "מזויפות" והראיה המכרעת הינה העדות של אשכנזי

לפיה הוא שלח את ההזמנות. למול העדות המהימנה והברורה לפיה ההזמנות כן נשלחו, לא התקבלה על בית המשפט קמא העדות של המערער לפיה הוא לא קיבל אף לא אחת מהשתיים, ונקבע כי די בהודעות שהציגה המשיבה ובעדות של אשכנזי כדי לקבוע כי המערער זומן לחקירה, אולם בחר שלא לאסוף את ההזמנות שנשלחו אליו פעמיים בדואר רשום, ובכך למעשה ויתר על זכותו למסור גרסתו בטרם הגשת כתב אישום נגדו. מסקנה זו מתחזקת נוכח העובדה כי ממסמך פלט "מעקב משלוחים" של דואר ישראל, שצורף להזמנה הראשונה, עולה כי ההזמנה הגיעה לסניף שקמונה בחיפה ביום 6.11.2016, וכן צוינו הניסיונות שנעשו כדי למסור את דבר הדואר למערער, וכך צוין כי ביום 6.2.2017 לאחר שהניסיונות למסור את ההזמנה למערער כשלו, ההזמנה הוחזרה לשולח. לגבי ההזמנה השנייה - צוין על מעקב המשלוחים אשר צורף אליה, כי ההזמנה נשלחה **לכאורה** ביום 28.11.2016, יום לפני שנרשמה. עם זאת, חותמת הדואר שמוטבעת על האישור שצורף להזמנה השנייה נושאת תאריך 30.11.2016, וכן עולה מפלט מעקב המשלוחים של הדואר, כי ביום 4.12.2016 ההזמנה הגיעה ליחידה לשם מסירתה למערער והושאר למערער לפחות ארבע הודעות על קיומה, ברם המערער לא דרש אותה ולכן, ביום 2.1.2017 הוחזרה ההזמנה השנייה לשולח.

29. מעבר לכך, לא נסתרה העדות של אשכנזי לפיה חלבי התקשר אליו לגבי הזימון של המערער לחקירה (וראו את המזכר של אשכנזי לגבי השיחה - ת/4). המשיבה טענה, ובצדק רב, כי חלבי לא היה מתקשר לאשכנזי אלמלא היה מקבל מהמערער מידע לגבי הזימון - שהרי אם המערער לא ידע על הזימון, כיצד יכול היה חלבי לדעת עליו? היות ואין כל טענה כי אשכנזי "המציא" את המזכר ת/4, יש בקיומו, בצירוף העדות של אשכנזי בהקשר זה, כדי להוות תימוכין נוסף למסקנה קמא לגבי כך שהמערער כן ידע על זימונו לחקירה (אף ללא צורך בזימון חלבי כעד מטעם המשיבה).

30. לכן, נדחת טענת המערער באשר לאי הזמנתו לחקירה בטרם הגשת כתב האישום נגדו, ובוודאי שאין בטענות כדי להביא לביטול כתב האישום.

"גרירת רגליים" בהליכי תכנון -

31. בענייננו מיוחסת למערערים, בין היתר, עבירה של אי קיום הצווים בתיק הקודם. המערערים כבר העלו את טענת "גרירת רגליים" והימשכות ההליכים התכנוניים במסגרת התיק הקודם, עת ניסו להצדיק את עבירות הבניה שביצעו - וטענה זו לא התקבלה שם. לפיכך, יש ממש בעמדת בית המשפט קמא לפיה המערערים מנועים מהעלאת טענה זו כעת, בניסיון להצדיק את הפרת הצווים השיפוטיים שכבר הוטלו, וכפי שקבע בית משפט קמא (עמוד 66 להכרעת הדין, שורות 12-18):

"... אני סבורה כי יש קושי לקבל טענה של הימשכות הליכי תכנון כשמדובר בעבירה של אי קיום צו. כשמדובר בעבירת בניה או שימוש ללא היתר, יכול הנאשם לטעון שהרקע או הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה, נעוצים בהעדר תכנוני או בהימשכות הליכי תכנון. לא כך הוא מקום בו הוא מואשם באי קיום צו. הטלת צו הריסה על ידי בית המשפט משמע שינוי הנסיבות. עתה אין מדובר עוד בנסיבות עמומות, שהנאשם יכול היה לפרש בצורה זו או אחרת, אלא במצב דברים שבו ניתנה לו הוראה שיפוטית, שמחייבת אותו לבצע הריסה. הפר הנאשם את צו ההריסה, ביוזעין ובמופגן - אין הוא יכול לשוב ולטעון טענה של מצוקה תכנונית."

32. עוד אפנה בהקשר זה לרע"פ 2885/08 **הועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב-יפו נ' דכה** (22.11.2009) שם דובר בבניה בלתי חוקית של תוספת לבית מגורים, כאשר ניתן לגבי התוספת צו הריסה ובחלוק הזמן, וכאשר לא התקדמו הליכי התכנון לגבי פרויקט "פינוי-בינוי" שהיה אמור לחול במתחם - נקבע כי יש לבצע את צו ההריסה, וכך נפסק (פסקה י' ואילך):

"י. כאמור, משמעות פסק דינו של בית משפט המחוזי ... היא פשוטה: הדין שמקריין פסק הדין

עלול לחול בכל מקום שבו בשל קשיי תכנון כאלה או אחרים אין היתר בניה, וניתן איפוא לבנות "זמנית" שלא כדין, "עד שירחיב". אין להלום זאת. בנידון דידן המדובר בדירת מגורים, וכך יתארו כל בונים בלתי חוקיים הטוענים לבניה לשם דיור; אחרים יתלו זאת בפרנסה, גם אם מדובר בשימוש חורג בקרקע חקלאית. הנה איפוא דומינו; מה יהא על שכנו של המשיב ושכן שכנו והאיש ברחוב השני? לכל אלה אין בית המשפט המחוזי נותן תשובה, והאמירה כי הנושא יהא תלוי ועומד עד להסדרה מזמינה עוד ועוד בונים לא חוקיים, והפעם בהכשר בית המשפט רחמנא ליצלן.

יא. אכן, ישנה אי נוחות מובנית וקשה בכך שתכנית הפינוי-בינוי אינה ממריאה. ... ההליך הוא איטי עד מאוד. ... אולם שוב, בכל אי הנחת מן הרשויות, היתוקן פגם שבעבודתן בקלקול לא פחות ואף גרוע הימנו? ...

יח. בניה בלתי חוקית, גם במקום שיש בו קשיים לעניין היתר בניה, היא רתימת העגלה לפני הסוסים. אין לבעל נכס זכות מוקנית להיתר בניה בהיעדר תב"ע המאפשרת זאת ...

כא. נחזור ונאמר כאן, כי אכן גם לפי הודאת הרשויות עצמן, אין עדיין התקדמות ראויה בתהליך הפינוי-בינוי בו מדובר, דבר שחרף כל מורכבותו קשה להשלים עמו, וזו לשון המעטה שבהמעטה. בשפה פשוטה, הגיעה עת. השכל הישר מתקומם כנגד הימשכותם של הליכי תכנון וביצוע במשך שנים כה רבות (התכנית הבסיסית היא משנת 1996 כזכור), ויתכן שגם מבקר המדינה ראוי שישקול בדיקה מצדו. ...

כג. ... אך אחרי שאמרנו כל זאת, נשוב ונאמר: אין מתקנים עוולה בעוולה אחרת, ובניה בלתי חוקית בשום פנים אינה המזור לתחלואים בהם עסקין."

33. בדומה, ברע"פ 4169/12 **דן מיחזור בע"מ נ' מדינת ישראל** (08.07.2013) דן בית המשפט העליון בשאלת היחס שבין נקיטת הליכים לפי פקודת ביזיון בית המשפט לבין נקיטת הליכים פליליים בעבירת אי קיום צו שיפוטי, כאשר מדובר במצב בו לא קיום צו הריסה שיפוטי, ובין היתר נפסק שם (בפסקה 46) כדלקמן, בהתייחס למצב בו הליכי התכנון מתמשכים זמן רב:

"באור זה יש לראות גם את טענתם של המבקשים בכל הנוגע לטענת ההגנה מן הצדק ... [ש]במישור העקרוני - ומחוץ לו - חובתם של המבקשים לקיים הוראות שיפוטיות (וכן, באופן כללי יותר, את דיני התכנון והבניה) בעינה עומדת, ואין להם זכות קנויה להמשיך ולהפעיל מבנה שנבנה באופן בלתי חוקי, תוך הפרת צווים שיפוטיים המורים על הריסתו, אך בשל כך שהטיפול בבקשות למתן ההיתרים הנדרשים מתארך (ראו: רע"פ 2885/08 **הועדה המקומית לתכנון ובניה ת"א נ' דכא**, פסקאות ט"ז-י"ח (22.11.2009)). כמובן, ככל שנפל פגם בהתנהלות הרשויות בעניינם, פתוחה בפני המבקשים הדרך לתקוף את התנהלותן במישור המנהלי. אולם אין לתקן עוול בעוול: כל עוד לא הושג ההיתר המיוחל, אין המבקשים רשאים לעשות דין לעצמם ולהתעלם מצווים שיפוטיים."

וראו עוד את רע"פ 1048/05 **אבו סנינה נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה, ירושלים** (7.3.2005); רע"פ 3034/13 **לוי נ' מדינת ישראל** (05.05.2013); רע"פ 4007/14 **ספיר-קדמת עדן בע"מ נ' מדינת ישראל - הועדה המרחבית לתכנון ולבניה שרונים** (12.06.2014); רע"פ 6297/18 **אערג' נ' מדינת ישראל** (15.04.2019); רע"פ 9801/17 **ורדה נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה** (22.01.2018) - שם נדחו טענות דומות לגבי הגנה מאישום פלילי בשל עיכוב בהליכי התכנון.

הבטחה שלטונית - האמנם?

34. עת הועלתה הטענה בבית משפט קמא, צירפו המערערים בתמיכה לטענה פרוטוקולים המתעדים ישיבות של ראשי רשויות, בהן נכחו, בין היתר, ראש מועצת דלית אל כרמל, המשנה ליועמ"ש, מנהלת המחלקה להנחיית תובעים מוסמכי היועמ"ש בפרקליטות המדינה וראש יחידת האכיפה הארצית. בית משפט קמא קבע, לאחר שעייין בפרוטוקולים, כי לא קיימת הבטחה מצד המדינה שלא לאכוף את החוק לגבי בניה בלתי חוקית באופן גורף כנטען. כך, צוין כי מפרוטוקול ישיבת ראשי הרשויות ביישובי המגזר הדרוזי שהתקיימה ביום 24.12.2017, עולה כי במהלך הישיבה קבל ראש מועצת דלית אל כרמל על כך שהמדינה מפרה התחייבויות שנתנה בעבר שלא לאכוף עבירות בניה בתחום קו כחול מוצע בתקופת ביניים, אך הובהר - הן מצד המשנה ליועמ"ש והן מצד שאר הנוכחים נציגי מנגנוני האכיפה והתביעה - כי הסכמת המדינה לאי-אכיפה התייחסה רק להליכים חדשים לגבי מבנים בתחום קו כחול **מוסכם**, להבדיל ממבנים בקו כחול **מוצע**, וכי האכיפה המדינתית באזור רכס הכרמל מתמקדת בשטחים הגליליים בשטח הגן הלאומי פארק הכרמל (שם נמצאים המקרקעין). בית משפט קמא קבע עוד כי המערערים לא הוכיחו שהנגריה נמצאת בתחום קו כחול מוסכם ולא הוכיחו שאותה הבטחה שלטונית נטענת חלה על הנגריה.

35. במסגרת הערעור מפנים המערערים לסיכום ישיבה מיום 4.3.2018 וטוענים כי במסגרת ישיבה זו התקבלה החלטה לגבי אי-אכיפה של עבירות בניה לגבי מבנים בתחום הקו הכחול. אולם, סיכום הישיבה מיום 4.3.2018 שכותרתו: "סיכום ישיבה מיום 24.12.2017", חוזר למעשה על הדברים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, קרי, חוזר על אותה הבהרה מהישיבה שהתקיימה ביום 24.12.2017, לפיה, הסכמת המדינה לעניין אי-אכיפה התייחסה למבנים בתחום קו כחול מוסכם בלבד (עמוד 3 לפרוטוקול הישיבה מיום 4.3.2018).

36. בנוסף, בפרוטוקול אליו הפנו המערערים צוינו דבריו של עו"ד קמיניץ, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה, אשר ציין כי יש להגביר דווקא את הליכי האכיפה במתחם שלגביו נקלטה תכנית בלשכת התכנון, על מנת למנוע בניה חדשה אשר תסכל את ביצוע התכנית.

37. המערערים טענו בסעיף 5.6 לערעור כי "אין עוררין כי המקרקעין נשוא כתב האישום מצויים בתוככי הקו הכחול המוסכם באזור" אולם מעבר לכך לא פירטו ולא הסבירו מהן הראיות אשר תומכות בטענה זו. בית המשפט קמא קבע כי המערערים לא הוכיחו כי המקרקעין בתחום "קו כחול", ובוודאי שלא מוסכם - ואין להתערב בקביעה עובדתית זו.

38. בעניין השאלה האם המקרקעין נכללים בתחום הקו הכחול, ה"מוצע" או "המוסכם" או בכלל - ב"כ המשיבה הסביר כי "קו כחול מוסכם" כולל בתוכו יישובים לגביהם רשויות התכנון אישרו את גבולותיהם ואת ייעודם במסגרת תכנית מסודרת שאושרה, אך המקרקעין שבפנינו, עדיין נחשבים לשטח גלילי ועדיין לא חלה לגביהם תכנית מאושרת, קרי שרשויות התכנון טרם אישרו את גבולות היישוב ואת הייעוד של כל תא שטח. אין חולק כי המקרקעין עברו בשנת 2017 לתחום שיפוט של דלית אל כרמל, ועל כך העיד גם חלפן, המשמש כמוביל תכנית בלשכת התכנון המחוזית מחוז חיפה במנהל התכנון (פרוטוקול מיום 23.12.2018, עמ' 15, שורות 10-14). אולם, יש ממש בטענת המשיבה כי עצם העברת שטח המקרקעין לשטח השיפוט של דלית אל כרמל אינו משליך על הפן התכנוני החל על המקרקעין, כלומר שהעברת המקרקעין לתחום השיפוט של המועצה המקומית דלית אל כרמל לא גרעה מכך שהמרחב התכנוני נשאר גלילי, עד שתאושר תכנית שמשנה את הייעוד. אכן, הוגשה לגבי האזור כולו תכנית כוללנית הכוללת את המקרקעין בתוך הקו הכחול של אותה התכנית ואף מייעדת אותו ל"אזור תעסוקה", אלא שהתכנית הכוללנית שהוגשה לוועדה המחוזית טרם נדונה במוסדות התכנון, ולא ניתן לדעת מה יהיו גבולות התכנית שתאושר, האם המקרקעין יהיו "בתוך" או "מחוץ" לשטח המיועד לתעשייה ומה יהיו הייעודים שיאושרו לגבי השטחים השונים באותה תכנית.

39. מכאן עולה כי עד לאישור הסופי של התכנית הכוללנית, מרחב התכנון בו ממוקמים המקרקעין נחשב כשטח גלילי אשר אינו כלול בתחום הקו הכחול המוסכם. לכן, בדין נדחתה הטענה כי הייתה **הסכמה** או **הבטחה**

מנהלית לגבי אי אכיפה בשטח בו עסקין.

כלומר, פרוטוקול הישיבה אינו יכול להוות בסיס לטענה של הבטחה שלטונית שעליה הסתמכו המערערים, מה גם שיש קושי בהעלאת טענה לגבי הבטחה שלטונית שניתנה לכאורה אחרי שבוצעו העבירות של אי קיום הצווים - וראו את בג"ץ 827/17 **עו"ד סמיר זידאן נ' שר הפנים** (18.12.2018) בו ביקשו העותרים כי בית משפט יורה על עיכוב ביצוע של צווי הריסה ביישובים הדרוזים והצ'רקסים עד שיאושרו תכניות מתאר ותכניות מפורטות החלות בשטחם. בית משפט דחה את העתירה וקבע כי בעניין האכיפה:

"לא מצאנו עילה להתערב במדיניות זו, שגובשה לאחר הידברות עם ראשי היישובים הדרוזים בישראל, ונועדה לתמוך בתכנון המותווה לפי החלטות הממשלה. מדיניות האכיפה האמורה מבטיחה שהתכנון המתקדם - שהעותרים חפצים ביקרו - לא יסוכל. היא תגשים, לצד יתר פעולות הממשלה, את זכותם של בני העדות הדרוזית והצ'רקסית לחיות ביישובים שבהם מיושמת מדיניות תכנון מודרנית, הקשובה לצורך בשמירה על כלל האינטרסים של הקהילה שאותה היא משרתת - קצרי טווח וארוכי טווח כאחד (ראו למשל ע"מ 2273/03 **אי התכלית שותפות כללית נ' החברה להגנת הטבע**, [פורסם בבב] פסקה 38 (7.12.2006)). יוער כי אין באמור כדי לשלול את האפשרות לנקוט הליך מתאים נגד פעולת אכיפה קונקרטית לפני בית המשפט המוסמך, במקרים שבהם ישנה עילה לכך."

40. פן נוסף של טענת המערערים לגבי ההבטחה השלטונית הנוטענת, היה מסמך שנערך על ידי חבר הכנסת ד"ר אכרם חסון (להלן: "**חסון**"), מיום 15.2.2017, המיועד לראשי הרשויות. נטען כי מסמך זה מהווה החלטת ממשלה להקפיא את הליכי האכיפה באזור, ואף הוא מגלם "הבטחה שלטונית" שעליה הסתמכו המערערים. אולם מעיון במסמך זה עולה כי גם בו קיימת אבחנה בין בנייה בתחומי הקו הכחול לבין בניה מחוץ לקו זה, וכי אין בו כדי להוסיף על ההחלטות שהתקבלו בישיבות שאליהם כבר התייחסתי מעלה, דהיינו - שגם מסמך זה אינו מלמד על הבטחה לפי לא ינקטו הליכים נגד המערערים, בכלל, ובנוגע להפרת צווי בפרט. עוד בהקשר זה יוער כי המכתב האמור של ד"ר חסון מדבר בעד עצמו - ולכן, אף לא נפגעה ההגנה של המערערים במסגרת ההליך קמא בשל שבית המשפט קמא לא הסכים לטענתם לזמן את חסון לעדות (מה גם שלאחר שהדין נדחה במיוחד לשם כך, הם ויתרו על עדותו - עמ' 51 לפרוטוקול קמא בשורה 9).

41. עוד יובהר כי הטענה לגבי "הבטחה שלטונית" שונה היא מהטענה לגבי "אופק תכנוני". המערערים זימנו מטעמם כעד את מר ראסם נאטור, אשר העיד כי נוכח התכנית הכוללנית, למיטב הבנתו, בתוך כשנה האזור יהפוך לאזור שיעודו תעשייה, ואז ניתן יהא לבקש לגביו היתר בניה (פרוטוקול מיום 7.1.2020, עמוד 51, שורות 17-20). גם העד חלפן אישר כי ככל שתאושר התכנית הכוללנית, ככל שיאושר קו הגבול של התכנית, ככל שהמקרקעין "יצאו" אל מחוץ למרחב הגלילי ומחוץ לשטח של הגן הלאומי שמורת טבע כרמל ו"כנסו" לתחום התוכנית (לאחר אישור של כל הגורמים הרלבנטיים לרבות רשות הטבע והגנים והולקחש"פ), וככל שיאושר ייעוד התעשייה לגבי תא השטח שבו נמצאים המקרקעין (לאחר שינוי תוואי הדרך שאמורה לעבור בסמוך) - או אז ניתן יהא להגיש תכנית פרטנית לגבי המקרקעין, ולאחר מכן - ניתן יהא להגיש בקשה לקבלת היתר בניה (עמ' 16 לפרוטוקול קמא, שורות 14-32 ועמ' 19, שורה 17 עד עמ' 20 שורה). אלא שמעדויות אלו - המתייחסות לאופק תכנוני אפשרי, לא עולה שהיה בסיס לטענת "ההבטחה השלטונית" שהעלו המערערים, כלומר - לטענה לפיה המשיבה הבטיחה שלא תבצע כלפיהם הליכי אכיפה ולטענה כי הגשת כתב האישום קמא הייתה בניגוד להבטחה וקמה להם הגנה מן הצדק המחייבת את ביטול כתב האישום קמא או זיכוי מהאישומים.

42. נוכח כל האמור, לא שגה בית המשפט קמא עת דחה את טענות המערערים בדבר "הבטחה שלטונית"

שלא לנקוט הליכי אכיפה לגבי המקרקעין.

43. עוד יוער טרם סיום הדיון בנושא זה כי בהליך הקודם, בעקבות כתב האישום משנת 2012, טענו המערערים להבטחה שלטונית **אחרת**. שם הם טענו כי חסון, אשר היה אז ראש המועצה המקומית, אמר להם שהם יכולים להקים את הנגריה במקרקעין והבטיח להם שניתן להקים ולהפעיל שם את הנגריה ללא מפרע. טענה זו עלתה שם רק במסגרת הטענות לעונש (שהרי בתיק הקודם המערערים הודו בעבירות שיוחסו להם), ובכל מקרה - בגזר הדין בתיק הקודם בית המשפט קבע כי לטענה זו יש לתת משקל מסוים בעת קביעת העונש. בתיק הנוכחי קמא, הטענה **לא** חזרה על עצמה כאשר המערערים פרטו את הטענות המקדמיות שלהם. לאחר מכן, המערער בעדותו בבית המשפט קמא ציין את הדברים, וטען שהובטח לו שהוא יכול לבנות את הנגריה במקרקעין וכי על סמך הבטחה זו הוא רכש את המקרקעין (עמ' 41 לפרוטוקול, שורה 1, ושורות 11-12), אלא שהטענה נזנחה בסיכומים שהגישו המערערים. לכן, הטענה לא נדונה בפסק הדין קמא ואין צורך להוסיף.

אכיפה בררנית -

44. מעדותו של אשכנזי עולה כי במשך השנים הוא היה מפקח יחיד מטעם המדינה שטיפל ברכס הכרמל ובשטחים הגליליים. הוא העיד כי קיימים כמאתיים בתים שבנויים ללא היתר בשטחים הגליליים, ברם מספר צווי ההריסה שהוצא בשטחים הגליליים קטן בהרבה (כ-15), כיוון שהטיפול ברכס מתבצע רק בליווי משטרה. עוד עולה מפסק הדין קמא כי לאחר סיום פרשת התביעה ולאחר שמיעת עדות המערער יצא בית המשפט לביקור במקום על מנת להתרשם מבתי עסק אחרים שפועלים סמוך לנגריה. במהלך הביקור, הצביעו המערער ובית המשפט על מבנים שונים שפזורים בשטח ואשכנזי הסביר האם ננקטו הליכים בנוגע לכל מבנה, ובמידה ולא ננקטו הסביר אשכנזי את הסיבה בגינה לא ננקטו הליכים כאמור. כמו כן, בעקבות הסיור, ובהתאם להחלטת בית משפט קמא מיום 21.11.2019, הגיש ב"כ המשיבה פירוט של מספר התיקים שבהם ניתנו צווי הריסה שיפוטיים באזור הרלבנטי במהלך חמש השנים האחרונות, אל מול מספר התיקים שבהם הוגשו כתבי אישום בגין אי קיום צו שיפוטי. מהפירוט עולה כי במהלך חמש השנים האחרונות, היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה פתחה עשרים תיקי פיקוח, מתוכם חמישה בחשד לעבירה של אי קיום צו שיפוטי. מתוך עשרים התיקים הוגשו 13 כתבי אישום, ארבע מתוכם כוללים עבירה של אי קיום צו שיפוטי, בנוסף לתיק זה.

45. על יסוד הנתונים מעלה, בפסק הדין קמא נקבע כי אין מחלוקת שאכיפת דיני התכנון והבניה ברכס הכרמל אינה מלאה - לא במרחב התכנון המקומי ולא במרחב התכנון הגלילי. עם זאת, סבר בית משפט קמא כי אכיפת החסר אינה מלמדת שהמשיבה נקטה כלפי המערערים אכיפה בררנית אשר יש בה כדי להביא לביטולו של כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק. זאת, בין היתר, מאחר והובהר כי בין השנים 2009-2014 הייתה הנחיה שלא להגיע לרכס הכרמל ללא ליווי משטרה, ובית המשפט קמא אף קבע כי "המשטרה מצדה נתנה ליחידה הארצית סיוע חלקי, בלשון המעטה, ולכן סיורי האכיפה היו מועטים. בנסיבות אלו אין להתפלא שהאכיפה התבצעה בהתאם לסדר עדיפויות קפדני".

46. בנסיבות אלו, לאחר שבית משפט קמא התרשם מעדותו של אשכנזי בכל הנוגע לאכיפה במקום ולאחר שבית משפט בעצמו הגיע למקום והגיע למסקנה כי האכיפה הדלה התבצעה נוכח סיוע חלקי מצד המשטרה, אשר היה דרוש לביצוע האכיפה, ולאור הנתונים לגבי כך שכן הוגשו כתבי אישום במספרים לא מבוטלים, הן לגבי בתי עסק והן לגבי בתי מגורים, הן לגבי עבירות בניה או שימוש בלתי חוקי והן לגבי עבירות של אי קיום צווים - הרי שלא מדובר באכיפה בררנית אשר ננקטה כלפי המערערים כפי שניסו לטעון.

47. סבורני כי אין להתערב במסקנה קמא. מבחינת הנתונים העובדתיים אשר ברקע המסקנה, אזי שהמדובר

בנתונים מספריים המבוססים על התשתית הראייתית כפי שהוצגה - ואין מקום לסטות הימנה. מבחינת המסקנה המשפטית, דהיינו - כי הנתונים אינם מלמדים על אכיפה בררנית, עמדתי כעמדת קמא. בהקשר זה אפנה לפסיקה הבאה, אשר אף שם נקבע כי יש לדחות טענות לגבי אכיפה בררנית באזור בו עסקין - רע"פ 4448/20 חלבי נ' מדינת ישראל - המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין (05.07.2020); רע"פ 4888/20 הלון נ' הוועדה המרחבית לתכנון ולבניה "רכס הכרמל" (16.07.2020).

48. עוד יש לזכור כי אף אם מוכחת עובדתית אכיפה בררנית - המשמעות אינה ביטול מיידי של כתב האישום, שכן יש לבחון בכל מקרה ומקרה את עוצמת הפגם שבהתנהלות המשיבה אף אם נקטה אכיפה בררנית, יש לבצע איזון בין הערכים הנוגדים ולבדוק אם יש בקיומו של ההליך הפלילי משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ולאחר מכן - יש לבחון מהו הסעד המידתי הראוי בגין האכיפה הבררנית (וראו את פסק הדין המנחה - ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (31.3.2005)). במקרה הנוכחי, בית המשפט קמא קבע עובדתית כי לא נקטה אכיפה סלקטיבית העולה כדי פגם בפעולת הרשות, אך אף אם נניח שהמערערים היו מוכיחים שכן הייתה אכיפה סלקטיבית העולה כדי פגם, עוצמת הפגם אינה נסוגה מפני עוצמת הפסול שמגולם באי קיום צווים שיפוטיים במשך כל כך הרבה שנים. במיוחד שעה שערעור לגבי פסק הדין הכולל את הצווים שבתיק הקודם נמחק לבקשת המערערים ובקשתם לדחיית מועד ביצוע הצווים נדחתה על הסף עוד בשנת 2017. לכן, אין לומר כי תחושת הצדק וההגינות נפגעה שעה שהוגש כתב האישום קמא, אף אם קיימים עוד עסקים שלגביהם לא הוגשו כתבי אישום.

הצבת הקרוואן -

49. המערערים טוענים כי בית משפט קמא שגה עת קבע שהוכח שהם הקימו את הקרוואן.

50. בפסק הדין קמא נקבע במפורש כי מדו"ח הפיקוח שערך אשכנזי עולה כי המערער הקים במקרקעין את הקרוואן, ובית המשפט קמא, אשר ביקר במקום, התרשם אף הוא כי מדובר בקרוואן המהווה חלק בלתי נפרד מהנגריה ומשמש לצרכיה, וכך נקבע עובדתית:

"בדו"ח הפיקוח ת/5 אשכנזי ציין כי בטיסת סיור שהוא ערך ביום 12.1.17 הוא מצא שחלק מהמבנים מושא התיק הראשון (מבנים 6' ו-16') נהרסו ואילו יתר המבנים נמצאים בשימוש. אשכנזי מצא עוד כי בשטח הנגריה הוצב קרוואן חדש, בשטח של כ- 45.6 מ"ר (נמדד במערכת GIS). לדו"ח צורפו תמונות שאשכנזי צילם במהלך הטיסה ו-4 תצ"אות מהשנים 2010-2015. אשכנזי סימן על גבי התצ"א משנת 2015 את הקרוואן, שלא נראה בתצ"אות משנים קודמות."

וכן -

"אל מול עדותו העמומה של הנאשם, ניצבים הדו"חות שערך אשכנזי, דו"חות שנתמכים בתמונות ובתצ"אות. הן התמונות והן התצ"אות תומכים את הטענה כי בין השנים 2014-2015 הנאשם הציב בשטח הנגריה את הקרוואן. אשר לשימוש בקרוואן, במסגרת ביקור שערך בית המשפט במקום, הנאשם אירח את הבאים בקרוואן. במהלך האירוח ניתן היה להתרשם בנקל כי הקרוואן מהווה חלק בלתי נפרד מהנגריה ומשמש לצרכיה.

סיכומי של פרק זה - אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשמים הציבו את הקרוואן במקרקעין בין השנים 2014-2015 וכי הם עושים בו שימוש לצרכי הנגריה."

51. יתרה מכך. בעת הביקור בשטח, הנוכחים כולל השופטת קמא הנכבדה ביקרו בקראוון, כך שקיומו לא יכול להיות שנוי במחלוקת, ולגבי הקמתו או הצבתו בשטח - המערער העיד בעצמו כי הוא הציב את הקראוון במקרקעין, אם כי לטענתו הוא "רק" הזיז אותו ממקום אחר, וכדבריו: "הוא היה בצד השני והבאתי אותו לכאן" (עמ' 11).

43, שורה 15).

52. נוכח האמור, יש לדחות את טענת המערערים לגבי אי הוכחת הנתונים הרלבנטיים לצורך ההרשעה בעבירות הנוגעות לקרוואן, מה גם שהמדובר בקביעה עובדתית מובהקת - אשר בית המשפט בערכאת הערעור אינו נוטה להתערב בו, במיוחד שעה שהמערערים לא הציגו גרסה עובדתית חלופית המספקת הסבר להימצאותו של הקראון בשטח שלהם ובשימושם.

תיקון 116-

53. טענה נוספת של המערערים הייתה כי שגה בית המשפט קמא עת החיל על המקרה את תיקון 116 אם כי מעבר לכך הם לא פירטו ולא נימקו את טענתם. עיון בסיכומים שהוגשה לתיק קמא מראה שאף שם אין הסבר או פירוט לגבי טענה זו.

54. בסעיפים 1.2-1.3 לסיכומים, תחת הכותרת "רקע והליכים", נטען כך:

"1.2 בהמשך תוקן כתב האישום ע"י החלת הסעיפים שהוספו בתיקון 116 לחוק, אף שאין מחלוקת כי סעיפים אלה לא חלים בעניינם של הנאשמים.

1.3 ביום 14.1.2018 הודיע ב"כ המאשימה כי כיוון שנכנס לתוקף תיקון 116 כי אז הם יצטרכו להתגונן מפני עבירות של שימוש אסור לפי סעיף 243(ד) וכן עבירה לפי סעיף 246 לחוק."

בנוסף, בסוף הסיכומים קמא, תחת הכותרת "אי הוכחת יסודות העבירה" טענו המערערים בשורה כי: "אין מקום להחיל את תיקון 116 על העבירות שביצעו הנאשמים, ככל שיוכח ביצועם."

מכאן, שכבר בשלב זה יש מקום להורות על דחיית הטענה - שכן היא אינה ברורה.

55. מעבר לכך, וכפי שצוין בפתיח, נוכח תיקון 116 התבקש גם תיקון כתב האישום באופן זה שבפרק הוראות החיקוק בהן מואשמים המערערים, המשיבה תיקנה וכתבה כי הוראות חוק מסוימות, כפי שנוסחו טרם התיקון, יחולו עד ליום 24.10.2017, ומיום 25.10.2017 ואילך יחולו הוראות החוק בהתאם לתיקון 116. הבקשה לתקן את כתב האישום התקבלה וכתב האישום המתוקן הוא אשר היה בבסיס ניהול ההליכים קמא, למערערים ניתנה האפשרות להתמודד עם כתב האישום המתוקן - ולכן מן הראוי לדחות את טענות המערערים בהקשר זה.

56. מה גם שהשוואת העבירות "הבסיסיות" אשר יוחסו למערערים על פי נוסח החוק לפני התיקון עם העבירות כפי שמוגדרות לאחר התיקון - אינה יכולה לסייע בידי המערערים. הן לפני תיקון 116 והן לאחריו - התקיימה עבירה שעניינה אי קיום צווים שיפוטיים, ולפי שני ההסדרים החוקיים ברי כי יש להרשיע את המערערים, אשר לא קיימו את צו ההריסה ואת צו הפסקת השימוש. אין עסקינן במצב בו לפי ההסדר האחד - אי קיום צו מהווה עבירה, ולפי ההסדר השני - אי קיומו של צו שיפוטי אינו עולה כדי עבירה. הוא הדין לגבי עבירות הקמת הקרוואן והשימוש בו, שהרי אף לגבי פעולות אלו, המדובר בעבירות על החוק - לפי שני ההסדרים (והשוו לעפ"א (חיפה) 64461-05-21 **עיסא נ' ועדה מקומית לתכנון שפלת הגליל** (26.7.2021), המפנה לרע"פ 5790/19 **עזון נ' מנהל היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבנייה** (10.11.2019) ורע"פ 4545/20 **עליאן נ' מדינת ישראל** (6.8.2020) - שם הדיון סב סביב צווים שהוצאו **לאחר** כניסתו לתוקף של תיקון 116 שעניינם בעבודות בניה שהחלו והסתיימו טרם כניסתו של התיקון לתוקף ונקבע כי הוראות החוק לאחר התיקון יחולו, כאשר במקרה שלנו הצווים ניתנו הרבה **לפני** כניסתו לתוקף של תיקון 116, עוד בשנת 2012).

גזר הדין -

השתתפות עונש של מאסר בפועל על המערער -

57. בערעור אין טיעון שיש בו כדי להסביר מדוע שגה בית המשפט קמא עת השית על המערער עונש של מאסר בפועל בגין מכלול העבירות בהן הורשע, הכוללות אי קיום צווים שיפוטניים במשך זמן ממושך, הפעלת עסק במבנים בלתי חוקיים ושימוש הנוגד ייעוד במשך שנים והקמת הקראון. המדובר במי שלחובתו כבר הרשעה דומה בעבר, ולא מצאתי להתערב בשיקול הדעת של בית המשפט קמא עת קבע שבמקרה הנוכחי, לאור מצבור הנסיבות, יש מקום להשית על המערער מאסר - וראו כי המערער לא הפנה לפסיקה אשר מלמדת על טעות בהקשר זה, בהשוואה לפסיקה המוזכרת בגזר הדין קמא לגבי חומרת העבירות בהן עסקין, ובמיוחד עבירת אי קיום הצווים מהתיק הקודם.

58. בע"פ 2039/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.04.2021) חזר בית המשפט העליון על הכלל לפיו:

"נקודת המוצא היא שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים מקום בו נפלה בגזר הדין טעות מהותית, או שעה שהעונש שנגזר חורג באופן ממשי מרמת הענישה הנוהגת או הראויה בנסיבות דומות (ע"פ 3302/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.4.2017); ע"פ 1397/16 מדינת ישראל נ' חמאיל (6.9.2016); ע"פ 3060/15 אבו רגייג נ' מדינת ישראל (21.7.2015); ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל (3.2.2014); וע"פ 1935/20 פלוני נ' מדינת ישראל (31.3.2021))."

59. מקרה זה אינו אחד מאותם המקרים בהם יש הצדקה להתערב ברף העונש כפי שנקבע, אשר הביא לידי ביטוי את חומרת הדברים מחד, למול הנתונים האישיים של המערער מאידך, והכל כפי שפורט בגזר הדין עצמו, ובמיוחד שעה שהמאסר ירוצה בעבודות שירות.

הפעלת המאסר על תנאי -

60. המאסר המותנה הוטל על המערער במסגרת התיק הקודם, ושם נקבע כי המדובר בשלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום 10.10.2016 ונקבע כי התנאי יופעל אם המערער יעבור עבירה כגון זו בה הורשע באותו ההליך הנוכחי או עבירה לפי סעיף 210 לחוק, בנוסחו הקודם, כלומר, עבירה של אי קיום צו.

61. כבית המשפט קמא, אף אני לא מצאתי כי מתקיימות בענייננו נסיבות מיוחדות המאפשרות להורות על הארכת המאסר על תנאי לתקופה נוספת.

62. סעיף 55(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") קובע כך:

"מי שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי".

כלומר הכלל הוא כי משהורשע נאשם בביצוע עבירה נוספת יופעל המאסר המותנה.

63. סעיף 56 לחוק העונשין קובע את החריג לכלל ולפיו:

"(א) בית משפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי.

(ב) לא ישתמש בית המשפט בסמכות לפי סעיף זה אלא לגבי ההרשעה הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת."

משמע, שעל מנת להימנע מהפעלת המאסר המותנה, היה על בית המשפט קמא להימנע מהטלת עונש של מאסר בתיק קמא, להציג נימוקים מיוחדים שירשמו להארכת תקופת התנאי, ולקבוע כי בתיק קמא יש רק "הרשעה ראשונה" אחת. אך לא כך הם פני הדברים.

64. ראשית, כפי שנכתב, נוכח הפסיקה הנוהגת ועיקרון ההלימה אשר נסקרו על ידי בית המשפט קמא, היה מקום להשית על המערער עונש מאסר בתיק קמא, ולא היה מקום להסתפק בענישה אחרת, כגון ענישה כספית בלבד, ונזכור כי המדובר באי קיום שני צווים לאורך זמן, כאשר במהלך הזמן אף בוצעה עבירה של בניה חדשה. לכן, לא מתקיימות הוראות סעיף 56(א).

65. שנית, לגבי הפרשנות של המונח "הרשעה ראשונה" שבסעיף 56(ב) אפנה לרע"פ 7587/14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (16.2.2016), לאמור:

"השאלה העומדת איפוא, בגדרי בקשה זו הינה האם ניתן היה להפעיל בעניינו של המבקש את הכלל הקבוע בסעיף 56(ב) לחוק העונשין, המאפשר לבית המשפט להאריך או לחדש את תקופת התנאי, במקום להפעילו. כלל זה נידון לא אחת בפסיקה, כך למשל, ב-ע"פ 89/81 **מסרווי נ' מדינת ישראל** פ"ד לה (4) 501 (1981), נפסק כדלקמן:

"הרעיון, שביסוד ההוראה המאפשרת לבית המשפט להאריך את תקופת המאסר-על-תנאי, הוא לתת לעבריון הזדמנות לחזור למוטב, גם לאחר שחזר ונכשל פעם אחת נוספת, אם לדעת בית המשפט מן הראוי להאריך-אף עם העבריון; וכישלון אחד נוסף אינו זהה עם עבירה אחת נוספת במובן הטכני המצומצם של המונח "עבירה" אלא במשמעות הרחבה של התנהגות פלילית, הנובעת מהחלטה אחת ומדחף פלילי אחד, גם אם יש בה בהתנהגות, מבחינה טכנית, עבירות אחדות. מטבעו של עניין אין להגדיר דברים אלה מראש, ועל בית המשפט יהא להעריך ולקבוע בכל מקרה ומקרה שלפניו, אם מדובר בכישלון חד פעמי או יותר מכך. סביר להניח, כי בדרך כלל ניתן לראות בהתנהגות הפלילית משום כישלון חד פעמי, כאשר מדובר במערכת עובדות אחת, שבוצעה בהזדמנות רצופה אחת" (שם, בעמ' 503; ההדגשות שלי - ח"מ. ראו גם: נתנאל דגן ורות קנאי "ריבוי עבירות: אתגרים והצעת פתרונות לאור עיקרון ההלימה (בעקבות סעיף 40 לחוק העונשין)" (צפוי להתפרסם בספר אדמונד לוי); ע"פ 264/83 **שירי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט (2) 380 (1985); ר"ע 717/85 **קונפורטי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט (4) 806 (1985); רע"פ 3739/11 **חייט נ' מדינת ישראל** (27.5.2011)).

וראו בנוסף אתרע"פ 6100/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (16.8.2012); רע"פ 3739/11 **חייט נ' מדינת ישראל** (27.5.2011).

66. בעניינו לא מדובר בכישלון חד פעמי נוסף מצד המערערים ולא מדובר במערכת עובדות אחת. כפי שקבע בית משפט קמא, המערער הורשע בשלושה אישומים שונים. האישום הראשון והשני ענינם עבירות של אי קיום הצווים שניתנו על ידי בית המשפט בתיק הקודם, והמשך שימוש במקרקעין ובמבנים שלא כדין, והאישום השלישי ענינו בניית מבנה חדש במקרקעין (הקרוואן), ואעיר כי יש חומרה מיוחדת בהקמת הקראוון בשעה שעומדת לחובת המערערים ההרשעה בתיק הקודם ושעה שהם לא רק שלא מסירים את הבנייה כפי שהורו הצווים אלא מוסיפים בניה חדשה. בנסיבות אלו, לא מדובר "בהרשעה ראשונה" של המערער בעבירה הנוספת אלא מדובר בשתי הרשעות או שלוש בשתיים או שלוש עבירות נוספות. משכך מדובר בעניינו במאסר חב הפעלה, ולא מתקיימות הוראות סעיף 56(ב).

67. לכן, יש לדחות את הטענה כי מן הראוי היה להאריך את תקופת התנאי, ויש להדגיש כי למעשה העונש שהוטל על המערער **חופף במלואו** את העונש המותנה שהופעל.

הפעלת ההתחייבות הכספית -

68. נטען מטעם המערערים כי שאלת מועד הפסקת השימוש במקרקעין לא הוכרעה ומכאן שבית משפט קמא לא יכול היה להפעיל את ההתחייבות.

69. בגזר הדין קמא הופעלה התחייבות בסך 25,000 ₪ שעליה חתם הנאשם בתיק הקודם, שם נקבע לעניין ההתחייבות כדלקמן:

"הנאשם יחתום על התחייבות על סך 25,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מיום 10.10.2016 מביצוע עבירה בה הורשע בהליך הנוכחי או עבירה לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה".

70. היות ובהליך הקודם המערער הורשע, בין היתר, בשימוש ללא היתר במבנים ללא היתר, והיות והשימוש נמשך עד היום - ברי כי הוכחו הרכיבים המחייבים את הפעלת ההתחייבות. לא ברורה לי טענת המערערים בסעיף 8.8 להודעת הערעור, לאמור: "המערערים יוסיפו ויטענו, כי בית המשפט קמא שגה, עת החליט להפעיל את ההתחייבות הכספית מהתיק הקודם, שכן שאלת מועד הפסקת השימוש במקרקעין לא הוכרעה בבית משפט קמא, מכאן ברי שבית משפט קמא לא יכול היה להפעיל את ההתחייבות, מקום לא הוכרעה שאלה זו." מועד הפסקת השימוש היה המועד אשר נקבע על ידי בית המשפט קמא - 10.10.2016, והיות ולאחר מועד זה העבירות לא פסקו והשימוש נמשך - ההתחייבות אשר נועדה למנוע את הימשכות העבירות תמומש.

הקנס הכספי -

71. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם באשר לשיעור הקנס נע בין 100,000 ₪ לבין 300,000 ₪ לגבי המערערת, ו-50,000 ₪ עד 100,000 ₪ לגבי המערער. בתוך המתחם, הושת על המערערת קנס באמצע המתחם בסך 200,000 ₪ והקנס לגבי המערער נקבע ברף התחתון של מתחם הענישה בסך 50,000 ₪.

72. בקובעו את שיעור הקנסות, הסתמך בית משפט קמא על מדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה בנסיבות דומות לאלו של המערערים. עיון בפסיקה האמורה מעלה כי על חברות הוטלו קנסות דומים לשיעור הקנס שהוטל על המערערת ולעיתים אף גבוהים יותר, ואילו על נאשמים הוטלו בדרך כלל קנסות גבוהים יותר מהקנס שהוטל על המערער.

73. יש לזכור כי בענייננו מדובר על מבנים בשטח כולל של למעלה מ-1,000 מ"ר בנוי לצד הכשרת משטח אספלט בשטח של כ-1,000 מ"ר, שהשימוש בהם הינו עסקי/מסחרי, כי מדובר במבנים אשר הוקמו על קרקע חקלאית בשטח גלילי המהווה חלק משמורה, וכי הפעילות העסקית החלה עוד לפני ההליכים בתיק הקודם משנת 2012, אך לבטח נמשכת לאחר גזר הדין בתיק הקודם בשנת 2016 ועד היום, משך חמש שנים.

74. רק לצורך המחשה אפנה לפסיקה המופיעה בגזר הדין קמא (עמ' 88-90) ולפסיקה הבאה: עפ"א (מחוזי מרכז) 13153-07-16 **מרכז הקרמיקה פולינוי (1990) בע"מ נ' המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין בפרקליטות המדינה** (26.12.2016) אליו גם הפנה בית משפט קמא, שם דובר על שימוש ללא היתר תוך אי קיום צו בית משפט, והקנסות היו בסך 200,000 ₪ לגבי כל אחד מהנאשמים; עפ"א (מחוזי חיפה) 17970-05-17 **ועדה מקומית לתכנון ובניה גליל מרכזי עכו נ' א.א.ל. צחר בע"מ** (14.6.2017) - שם דובר בחברה שעשתה שימוש בקרקע חקלאית בשטח של כ-3,000 מ"ר כמפעל אבן ושיש באזור התעשייה בג'דידה מכר, נקבע מתחם שנע בין 150,000 ₪ לבין 450,000 ₪ והושת קנס בשיעור של 190,000 ₪; עפ"א (מחוזי חיפה) 22525-11-18 **סעדי ואח' נ' הוועדה המקומית לתכנון לב הגליל** (4.4.2019), שם דובר בהרשעה בעבודות בנייה ושימוש אסורים בשטח של כ-500 מ"ר במקרקעין שייעודם חקלאי לצורך הפעלת עסק מסחר ברכבים במשך שנתיים בשנים 2013-2015 עם

עבודות בניה בהיקף מועט יחסית למקרה דכאן, והקנס שהושת על בעל העסק היה בסך 40,000 ₪ ועל החברה - 120,000 ₪; עפ"א (מחוזי חיפה) 47600-12-18 **אבו סאלח נ' הוועדה המקומית לתכנון לב הגליל** (3.1.2019), שם דובר על שימוש חורג במקרקעין ללא היתר בהתייחס לסככות בשטח של כ-200 מ"ר ומגרש פתוח בשטח של כ-800 מ"ר לצורך ניהול עסק של אחסנה ומכירת עצים באזור המיועד למגורים, במשך 5 שנים, אך ללא עבירות של הפרת צווים. הקנס שהושת על המערער, בעל העסק היה בסך 80,000 ₪; בעפ"א (מחוזי חיפה) 36931-01-19 **סח ואח' נ' ועדה מקומית לתכנון לב הגליל** (10.4.2019), התברר ערעור נגד גזר דין שניתן לגבי שני המערערים אשר הורשעו בעבירות של בנייה ללא היתר ושימוש חורג במקרקעין ללא היתר, בשנת 2013 עד 2014, לצורך עסק של חומרי בניין, וזאת לאחר שהכשירו את הקרקע אשר ייעודה חקלאי בשטח של כ-2,300 מ"ר, בנו גדר מבטון ומאסכורית, סככה אחת בשטח של כ-516 מ"ר, סככה שנייה בשטח של כ-403 מ"ר והוסיפו ובנו מבנה עץ בשטח של כ-140 מ"ר כאשר חלק מהבנייה אף פולשת לתוך שטח של כביש ארצי. הקנס הועמד על סך של 240,000 ₪ לכל אחד מהמערערים. עפ"א (מחוזי חיפה) 16521-10-19 **חטיב ואח' נ' ועדה מקומית לתכנון לב הגליל** (10.4.2020), עוסק בשלושה מערערים אשר הורשעו בעבירות של עבודות בנייה ללא היתר, שימוש חורג במקרקעין ללא היתר ואי קיום צו הפסקה מנהלי וצו הפסקה שיפוטי. המערערים בנו גדרות מאסכורית, סללו אספלט, בנו סככה מפרופילים ועמודי פלדה והכל בשטח אשר ייעודו חקלאי וזאת על מנת להפעיל בשטח עסק למכירת ואחסון ברזל ושיש. על המערער 1 הושת קנס בסך 60,000 ₪; על המערער 2 קנס בסך 120,000 ₪; על המערער 3 קנס בסך 80,000 ₪ והושת בנוסף תשלום בגין שווי הבנייה.

לגבי הענישה המתייחסת להצבת או הקמת הקראון -

75. המערערים טענו כי בית המשפט קמא שגה בהטילו עונשים נוספים בדמות צו הריסה וחתימה על התחייבות בהתייחס לקראון. לא מצאתי שיש בסיס לטענות אלו, שכן לגבי הקראון, המדובר בפרט שלא היה מושא להליכים בתיק הקודם, הצבתו מהווה עבירת בנייה, אשר הענישה לגביה כפי שקבע בית המשפט קמא כוללת רכיבים סבירים, הולמים ומאוזנים - קנס (**כחלק** מהקנס הכולל), התחייבות וצו המורה על איסור השימוש בקראון והריסת הבניה.

סיכום -

76. לאור כל האמור במצטבר, מצאתי לדחות את הערעור.

77. בית המשפט קמא הורה על כניסתם לתוקף של הצווים לגבי הקראון ביום 18.5.2021, על ביצוע התשלומים של כל הקנסות החל מיום 18.5.2021 ואף קבע מועד לביצוע עבודות השירות מצד המערער, במהלך חודש מאי 2021. אלא שכל המועדים חלפו נוכח הגשת הערעור ומועדי הביצוע נדחו בהסכמה ובהחלטות מתאימות. לכן, אני מורה כי כל הפעולות שהיו אמורות להתבצע עד יום 18.5.2021 יבוצעו עד יום 1.11.2021. לגבי מועד חדש לביצוע עבודות השירות - על הצדדים לתאם מועד כאמור למול הממונה על עבודות השירות וככל שיש צורך במתן החלטות משלימות - יפנו הצדדים לבית המשפט קמא.

ניתן היום, כ"א אלול תשפ"א, 29 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.